

Sygn. akt X K 938/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 marca 2017 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku w X Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: SSR Dorota Zabłudowska

Protokolant: Anna Wiecheć

po rozpoznaniu w dniu 21 marca 2017 r. sprawy przeciwko:

K. K. (1), synowi Z. i B. z domu W., urodzonemu (...) w M.,

oskarżonemu o to, że:

w dniu 12 stycznia 2016 r. w Węźle E.- Rozdzielczym Poczty Polskiej S.A. w P., pracując jako listonosz paczkowy doręczający na terenie G., przywłaszczył przesyłkę pocztową pobraniową o wartości 499 zł o nr (...), adresowaną do odbiorcy w B. i przekazał ją kierowcy D. Ł. z prośbą o jej doręczenie i zainkasowanie kwoty 499 zł, następnie D. Ł. zgodnie z prośbą podejrzanego doręczył wskazaną przesyłkę adresowaną do odbiorcy w B., zainkasował kwotę 499 zł, po czym przekazał wskazane pieniądze K. K. (1), który nie rozliczył się z nich, opisanym czynem przywłaszczył pieniądze w kwocie 499 zł na szkodę Poczty Polskiej S.A. z/s w W.

tj o czyn z art. 284 § 1 k.k.

I. uznaje oskarżonego za winnego popełnienia zarzuczonego mu czynu, z tym ustaleniem, iż czyn ten kwalifikuje jako wykroczenie z art. 119 § 1 k.w. i za to na mocy art. 119 § 1 k.w. w zw. z art. 24 § 1 k.w. wymierza mu karę grzywny w wysokości 1000 (tysiąca) złotych

II. na mocy art. 118 § 1 k.p.w., art. 119 k.p.w. w zw. z art. 626 k.p.k., art. 627 k.p.k., art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz.223 ze zm.) obciąża oskarżonego kosztami sądowymi: wydatkami w kwocie 70 zł oraz opłatą w wysokości 100 (stu) złotych

X K 938/16

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

K. K. (2) pracował jako doręczyciel w Węźle E.-Rozdzielczym Poczty Polskiej w P. w charakterze doręczyciela.

W dniu 12 stycznia 2016 r. poprosił D. Ł., doręczającego przesyłki na terenie B., by doręczył adresowaną do G. K. przesyłkę pobraniową na kwotę 499 zł.

D. Ł. doręczył przesyłkę zgodnie z prośbą K. K. (2) i zainkasował kwotę 499 zł, którą po powrocie do G. przekazał K. K. (2).

K. K. (2) nie rozliczył się z pobranej kwoty, przywłaszczając ją.

D. Ł. został obciążony kwotą 505,77 zł z tytułu kwoty pobrania i odszkodowania dla Poczty Polskiej.

Po ujawnieniu sprawy K. K. (2) napisał oświadczenie, w którym potwierdził zabór pieniędzy. Zobowiązał się jednocześnie do zwrotu D. Ł. kwoty, którą ten został obciążony.

/dowody: zeznania D. Ł. k. 46, 94-95;

zeznania R. P. k. 36-38;

zeznania G. K. k. 54, 96-97;

dokumentacja k. 4-33/

K. K. (2) nie przyznał się do zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień.

/wyjaśnienia K. K. (2) k. 65-66/

K. K. (2) był uprzednio karany.

/dowody: karta karna k. 56/

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny w niniejszej sprawie w ocenie Sądu nie budzi wątpliwości. Wprawdzie oskarżony nie przyznał się do zarzucanego mu czynu, jednakże oświadczenie to nie może zasługiwać na wiarę w świetle spójnych zeznań świadków i dokumentów zgromadzonych w aktach, w szczególności podpisanego przez oskarżonego oświadczenia

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadków przesłuchanych w sprawie: R. P., D. R., D. Ł. i G. K.. Zeznania te są spójne, wzajemnie się uzupełniają, znajdują potwierdzenie w dokumentach zgromadzonych w aktach sprawy, związanych z obiegiem przesyłki i reklamacjami dotyczącymi nieprzekazania kwoty pobrania. W szczególności zeznania korespondują z oświadczeniem podpisanym przez oskarżonego. Żadna ze stron nie kwestionowała treści tych dokumentów, dlatego uznać je należy za bezsporne i wiarygodne.

Sąd uznał za wiarygodne dokumenty urzędowe zgromadzone w sprawie, gdyż zostały sporządzone przez uprawnione do tego osoby, zgodnie z obowiązującymi przepisami.

Mając na uwadze przeprowadzone w sprawie dowody, Sąd przypisał oskarżonemu sprawstwo zarzucanego mu czynu. Dowody, w ocenie Sądu są spójne i jednoznaczne. Nie ulega wątpliwości, iż oskarżony przywłaszczył sobie kwotę 499 zł wynikającą z pobrania należności za przesyłkę adresowaną do G. K..

Jednocześnie Sąd miał na uwadze, iż zgodnie z art. 119§1 Kodeksu wykroczeń przywłaszczenie rzeczy ruchomej, której wartość nie przekracza $\frac{1}{4}$ minimalnego wynagrodzenia, popełnia nie przestępstwo, a wykroczenie. $\frac{1}{4}$ minimalnego wynagrodzenia wynosi obecnie 500 zł. Dlatego też Sąd przypisał oskarżonemu popełnienie wykroczenia z art. 119§1 k.w. i wymierzył mu za to wykroczenie karę tysiąca złotych grzywny.

Zdaniem Sądu kara w tym wymiarze jest adekwatna do wagi czynu przypisanego oskarżonemu, spełni jednocześnie swoje zadania wychowawcze wobec niego. Zważywszy, iż art. 119§1 k.w. przewiduje za tego rodzaju czyny nawet karę aresztu, kary grzywny nie można uznać za nadmiernie surową.

Nie znajdując podstaw do zwolnienia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych, Sąd obciążył go tymi kosztami i wymierzył mu opłatę zgodnie z obowiązującymi przepisami.